

Modlitbový zápas

ROK 2018

„Na tvojich múroch, Jeruzalem, ustanovil som strážcov: celý deň a celú noc nikdy nech nemlčia!
Vy, ktorí upomínate Pána, nesmiete mať pokoja, kým nepostaví, kým neurobí Jeruzalem ozdobou na zemi!“

Lz 62, 6 - 7

NUTNOSŤ ODPUSTENIA

„Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý chcel účtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý mu bol dlžný desaťtisíc talentov. Pretože mu ich nemohol vrátiť, pán rozkázal predať jeho, jeho ženu, deti i všetko čo mal, a dlh splatiť. Tu mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: ‚Pozhovej mi a všetko ti vrátim.‘ Pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a dlh mu odpustil. Len čo ten sluha odišiel, stretol jedného zo svojich spolusluhov, ktorý mu bol dlžný sto denárov. Chytil ho, škrtil a volal: ‚Vráť, čo si dlžný!‘ Spolusluha mu padol k nohám a prosil ho: ‚Pozhovej mi a vrátim ti.‘ Ten však nebol ochotný, ale odišiel a dal ho do väzenia, kým mu nesplatí dlžobu. Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a oznámili svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. Tu si ho pán zavolať a povedal mu: ‚Ty zlý sluha, odpustil som ti celý dlh, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?‘ Jeho pán sa rozhneval a odovzdal ho mučiteľom, dokiaľ nesplatí celú dlžobu. Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte každý zo srdca svojmu

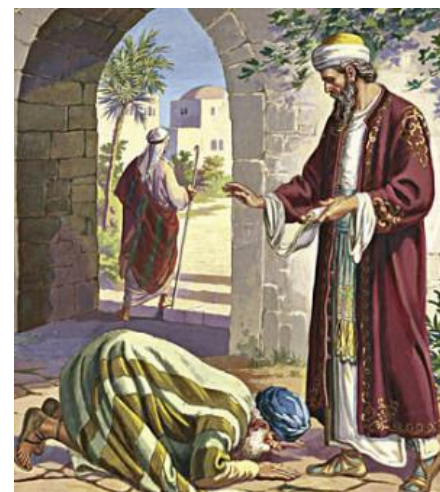
bratovi.“ (Mt 18,23-35)

Pán odpustil sluhovi 10 000 talentov a on nebol schopný odpustiť svojmu blížnemu 100 denárov. Tu je presne vystihnuté, aké je naše ľudské srdce. Keď nám niekto niečo dá, berieme to ako samozrejmosť, ale ak by sme mali my niekomu niečo dať, hoci maličkosť, nechceme. Aké veľké dary prijímame od Boha, ale ako ťažko dokážeme niečo dať alebo odpustiť.

Ak chceme urobiť niečo dobré, musíme sa premáhať. Do hriechu nás to tiahne samo. Nikto nikoho nemusí učiť hrešiť. Ani nás nikto nemusí učiť veriť lži. To ide samo. Ale veriť Božiemu slovu a robiť Božie skutky, to je veľké hrdinstvo. V prvom rade potrebujeme prekonať psychologický odpor.

Tento príbeh v evanjeliu ukazuje na tvrdosť ľudského srdca, ktoré je infikované dedičným hriechom. Čo mal urobiť ten sluha svojmu spolusluhovi? Mal mu odpustiť, alebo mu mal dať aspoň možnosť k náprave, ale on ani to nechcel. Potom sa prejavila Božia spravodlivosť - pán sa rozhneval a potrestal ho rovnako, ako chcel on potrestať svojho blížneho.

Základnou vecou je teda odpustiť

bratovi. Ak už mám skúsenosť, že ma duch zla toľkokrát oklamal, že som ublížil bratovi a bol som presvedčený, že konám dobro, ale robil som zlo, musím mať i ja milosrdenstvo voči druhému: „Bože, on mi ublížil, ale vari som ja nikdy nikomu neublížil? Odpusť mne a odpusť i jemu.“ Keď sa pokorím, hneď hnev z môjho srdca odíde. Určite poznáte také situácie - napríklad je potrebné niečo spoločné riešiť alebo na niečom spoločne pracovať a hneď sa objavia rôzne problémy. Ale keď sa v kritickej chvíli začneme pokorovať, duch sebaľútosti a odsudzovania druhého hneď odíde. Dobré, i keby tá myšlienka proti bratovi trvala hoci len minútu, ale mňa usvedčuje, že i ja som sa previnil - preto je potrebné sa zastaviť: „Otče, odpusť mne a odpusť i jemu.“ A duch horkosti

odíde a človek má znovu silu ísť ďalej. Napätie medzi ľuďmi, ktoré vzniká v rôznych situáciách, máme využívať na to, aby sme sa zjednocovali s Bohom. „*Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré.*“ (Rim 8,28) I náš hriech, i naša bieda, dokonca i celé peklo s diablami nám musí slúžiť, keď milujeme Pána. Hoci nám spôsobia i nejakú škodu alebo postavia prekážku a podrazia nohy, keď však začneme ďakovať, Pán všetko premení. Je to príležitosť, aby sme sa naučili za všetko ďakovať. Ak príde nejaký problém, môžeme povedať: „Bože, ďakujem Ti, že to prišlo.“

„*Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte každý zo srdca svojmu bratovi.*“ (Mt 18,35) Tu je povedané: **bratovi**. Brat je ten, kto uveril v Ježiša, prijal Ho a ide za Ním. Inde je povedané, že máme odpúšťať i svojim nepriateľom a modliť sa za nich, ale tu je použité slovo „bratovi“.

Tak aj môj nebeský Otec urobí vám – teda to sa týka i nás, čo žijeme v súčasnosti, hoci to slovo bolo povedané pred 2000 rokmi. Otázka odpustenia je jednou z najdôležitejších. Je potrebné, aby sme sa naučili odpúšťať na základe vedomia, že Ježiš odpustil hriech nám. Musíme si byť ďalej vedomí, že Boží nepriateľ tak, ako pokúša nás, pokúša i toho druhého. Teraz napríklad vidíme, že brat sa nechal oklamať, ale i my sme sa predsa nechali toľkokrát oklamať. Preto je nutné vychádzať z objektívnej pravdy – uvedomiť si svoju prehru, svoj hriech, i ten, ktorý nám už bol odpustený, a milosrdným pohľadom sa pozeráť na svojho brata.

Prosto platí zásada: „*Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.*“ (Mt 5,7) Pravdaže, keď nás niekto podvedie alebo nás okradne, človek je z toho veľmi rozrušený a do určitej miery je potrebné, aby sa snažil o to, aby mu bolo spravodlivo vrátené to, o čo ho podvodom pripravili. Keď však vidí,

že okolnosti sú také, že je to nemožné, v tom prípade je najlepšie modliť sa k Bohu a robiť pokánie: „Bože, možno som mal tie peniaze, majetok použiť iným spôsobom a týmto nešťastím mi chceš niečo konkrétne povedať.“ A môže si položiť otázku: „A keby si havaroval autom a v priebehu jednej minúty by si zostal úplne paralyzovaný, čo by si urobil? Chcel by si svoje peniaze alebo zdravie? Buď rád, že je to len toto.“

Čo čaká takého brata, ktorý nechce odpustiť svojmu blížnemu? „*Jeho pán sa rozhneval a odovzdal ho mučiteľom, dokiaľ nesplatí celú dlžobu.*“ To je práve očistec. Hlavná myšlienka je tá, že záleží na našich bratských vzťahoch – ak si vzájomne nechceme odpustiť, musíme pykať. Aké ponaučenie nám dáva náš Spasiteľ, aby sme neupadli do väzenia očistca? „*Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte každý zo srdca svojmu bratovi.*“ Človek často i odpustí, ale potom sa mu vracia akási horkosť. Je to systém napojený na dedičný hriech v nás. Preto sa musíme znovu stavať pred Božiu tvár, znovu si uvedomovať, čo nám Boh odpustil, aby sme odpúšťali nielen navonok, ale aby sme mali ducha odpustenia. **Je potrebné, aby sme zatvrdnutosť nášho srdca premáhali vierou.**

Vaša redakcia

CHCELA LEN DOBRE...

Kedysi som neustále napomínala mladšieho brata a myslela som si, že robím správne, pretože sa tým o neho starám. Mama ale často hovorila, že čo mu nedám pokoj, na čo som reagovala urazene, lebo som „chcela len dobre“. Vôbec som nevnímala, že je to moja pýcha a nerobila som z toho pokánie. Je pochopiteľné, že tento hriech ma čoraz viac ovládal. Došlo až k tomu, že som „radila“ staršej sestre, a dokonca i mame. Môj „dobrý úmysel“

poradiť, napraviť, zdokonaliť, často vyvolal napätie a kazil naše vzájomné vzťahy, takže vznikali i hádky.

Po poslednom „výbuchu“ som si radikálne predsavzala, že sa musím zastaviť, a aj keby horelo, nebudem nikomu nič radiť, pretože moja pýcha ma už dávno prerástla. Možno sa niekto z vás nad tým zasmee, ale ja som začala úplne vážny boj s hriechom v sebe.

Raz, keď sme celá rodina pozerali kresťanský film, sestra pripravovala večeru. No nadchla sa filmom, a mňa začala trápiť myšlienka, že večera vykipí alebo prihorí a že to treba sestre bezpodmienečne pripomenúť. Snažila som sa ovládnuť: „Nemôžeš jej radiť, sestra je zodpovedná, pamätá na to.“ Ale potom prišli útoky v mysli: „Toto nie je situácia, kedy treba mlčať. Ona na tú večeru stopercentne zabudla.“ Snažila som sa brániť: „Ale ja musím v prvom rade dbať o svoju dušu. Čo si o sebe vôbec myslím? Že keď neporadím, zrúti sa svet?! Všetci sú neschopní, len ja jediná som zodpovedná, pohotová a viem všetko? Radšej sa pomodlím, aby to pripomenul sestre Duch Svätý.“

Musela som zaťat' zuby, aby mi z úst nevyšla nejaká veta. Potom som sa v mysli pomodlila, aby Pán sám pripomenul sestre večeru, pretože ja zatiaľ neviem normálne poradiť. Akonáhle som prijala nepríjemnú pravdu o sebe (pretože v hĺbke srdca sa skutočne pokladám za lepšiu, pohotovejšiu, praktickejšiu, pobožnejšiu...), sestra až vyskočila a vykrikla: „Och, moja večera!“ – a odbehla do kuchyne. A ja som v duši poďakovala Pánovi Ježišovi za prvé víťazstvo.

Anka

ZAČALI KRČE

Chcela by som svedčiť o tom, aký veľký a mocný je náš Pán Ježiš Kristus. Mám dva a pol ročného syna. V noci zo soboty na nedeľu dostal vysokú horúčku. Antipyretiká ju znížili len na krátky čas a horúčka pretrvávala aj nasledujúci deň. Manžel bol na zárobkoch v zahraničí, rodičia, sestra s manželom na sv. omši, pretože im krstili najmladšieho synčeka.

Telefonicke som ich poprosila o modlitbu a aj kňaz sa modlil za môjho chorého Paľka. Držala som ho na rukách, keď začal mať krče. Krútilo mu ruky, nohy, tvárička zosivela, stratil vedomie... Nemala som nikoho, kto by mi pomohol, len Ježiša. Začala som zo všetkých síl vzývať Jeho meno: „Ježišu! Ježišu! Ježišu!“ Nechala som Paľka susedlekarke a bežala som do susedného domu po pediatra. Keď sme pribehli, lekárika povedala, že záchvat prešiel ešte pred injekciou, ktorú dala dieťaťu. Paľko už hovoril a ja som ďakovala Pánovi, že nám pomohol. Detský lekár prehladol syna, dal mu injekciu a prepísal lieky. Nasledujúci deň Paľkovi dobre chutilo a veselo behal po dome. Výsledky krvi boli v norme! Už nebolo potrebné pokračovať v liečbe. Ďakujem Pánovi Ježišovi, že uzdravil môjho syna. Chcela by som povzbudiť všetkých, aby v bezvýhodiskových a kritických situáciách volali na pomoc nášho jediného Spasiteľa Ježiša Krista.

Galina 34 r.

OBRÁTENIE SLUŠNÉHO CHLAPCA

Vyrastal som vo veriacej rodine. Vzorom mi boli rodičia – otec, vlastná mama (zomrela ešte v mojom detstve), moja druhá mama a tiež babička. Veľa hovorili o Bohu a ukazovali mi, že obrátenie nie je nič jednoduché.

Moje skutočné (osobné) obrátenie sa odohralo, keď som mal 13 rokov. Vtedy sa medzi známymi o obrátení hovorilo asi takto: „Cítil som na

chrbte batoh hriechov, ktorý ma tlačil až pod zem, potom som sa spamätal a uvidel križ. V plači a pokání všetko zo mňa spadlo.“

Moje obrátenie však vyzeralo inak. Pred obrátením som sa pri bohoslužbách veľmi nudil. Snáď ešte tak by som bol schopný modliť sa: „Nech sa tá kázeň už skončí!“ Sledoval som všetko možné, počítal som napríklad, koľko ornamentov je na metri štvorcovom na stene. Ale potom prišiel deň, keď sa to stalo. Ani neviem, kto mal kázeň a o čom to bolo. Pamätám si len, že som už dlhšiu dobu silno pociťoval, že môj život nie je v poriadku a že ho túžim zmeniť. Konečne kázeň skončila a pokračovali bohoslužby. Počas kázne sa mi chcelo utiecť a ísť sa modliť niekde inde. Horela vo mne túžba hovoriť s Bohom o všetkom v mojom živote. Naraz som začal volať v srdci k Bohu a vylievať Mu svoje srdce. Inak neviem, čo som robil. Bol som ponorený do svetla. Pamätám si len, že keď som prišiel k sebe, všetci ostatní už zase sedeli. Keď sa dospievala posledná pieseň, vystrelil som ako raketa a bežal do svojej izby. Tam som strávil ešte dlhý čas na kolenách. Tak som prežil svoje obrátenie.

Také obrátenie však nebolo zvyčajné. O ničom podobnom som nemohol len tak hocikomu rozprávať, nehľadiac na to, že som bol vtedy veľmi uzavretý a o takých osobných veciach som sa neodvažoval hovoriť. Táto vlastnosť mi v nasledujúcich mesiacoch priniesla nemalo problémov.

Vrátim sa však k svojmu obráteniu. Výsledkom bola totálna zmena, ktorú si všimli všetci. Musel som sa ospravedlniť rodičom i všetkým zo svojho okolia. Ukázal mi to Duch Svätý – nikto z ľudí mi to nepovedal, že by som mal niečo také urobiť. Zmena bola v tom, že som bol vždy navonok dobrý a slušný chlapec, ale nikto nevidel do môjho vnútra. Po obrátení som však už vedel, čo robím. Duch Svätý ma

usvedčoval z hriechov. Chybou však bolo, že som o svojom zážitku nikomu nepovedal, a preto som po dvoch mesiacoch začal ísť „dolu“. To trvalo asi 4-5 rokov. Až v učilišti som začal chodiť na mládežnícke stretká a tam začala opäť rásť moja túžba nasledovať Ježiša. Už nie po detsky, ale začal som sa viac modliť a čítať Bibliu.

Rudolf B.

BOH POŽEHNAL PRÁCU

Pracujem ako inštalatér, ale viem aj iné. Raz ma známi poprosili, aby som v jednom kláštore položil dlaždice. Pokladal som sa za veriaceho človeka, ale keď mi jeden z rehoľníkov navrhol, že sa pomodlíme a poprosíme Boha o požehnanie do práce, povedal som, že to nie je nutné. Keď rehoľník odišiel, pustil som sa do práce, ale nedarilo sa mi. Veľmi dlho som ukladal dlaždice, aby boli rovno, a nakoniec som sa poriadne udrel po palci. Až vtedy som oľutoval, že som odmietol pomodliť sa. A keď ku mne ten rehoľník prišiel neskôr znovu, aby sa pozrel, ako mi to ide, opäť mi ponúkol spoločnú modlitbu. Už som neodmietol.

Rehoľníci mali dobrú zásadu: z času na čas prerušili svoju prácu a krátko sa spoločne modlili. Vtedy som sa prvý raz pripojil k nim aj ja. Všetci spolu poprosili za mňa, aby sa mi zahojil palec a aby Boh požehnal moju prácu. Potom sa rozišli každý za svojou robotou. Sám na sebe som pocítil silu modlitby, pretože po obede som dával dlaždice nie na zem, ale na stenu (na rozdiel od doobedia), a navyše bolo potrebné urobiť schod a vyrezať ovál. Podarilo sa mi to oveľa skôr a lepšie, ako som dúfal. Na koniec dňa sme s jedným rehoľným bratom spočítali, koľko sa urobilo bez modlitby a koľko s modlitbou. To bola pre mňa lekcia! Asi nemusím písať, ako to dopadlo... Odvtedy začínam prácu vždy s modlitbou.

Sergej 45 r.

MODLITBA PRINÁŠA ZMENU

Keď som prišla do novej práce, upozornili ma: „Kolektív je veľmi zlý, predovšetkým účtovníčka má „ťažkú“ povahu... Spolupráca s ňou je takmer nemožná, preto je tam taká častá »výmena kádrov.« Nemala som však na výber a veľmi som si tieto slová nebrala k srdcu, pretože som bola presvedčená, že s Bohom sa vyrieši i tento problém. Hneď som sa začala modliť za porozumenie v kolektíve. Výsledok nenechal na seba dlho čakať - namiesto hádok a nedorozumení sa kolegovia začali jeden k druhému správať dobrušne. Dokonca si podľa možnosti i pomáhali.

Hlavným problémom však zostala účtovníčka – tá sa vôbec nemenila. A tak som svoje každodenné modlitebné zastavenia (počas dňa preruším svoju prácu sedemkrát a krátko sa modlím – odprosím Ježiša za svoje hriechy a vyznám mu, že Ho chcem milovať celým srdcom, celou dušou a zo všetkých síl) obetovala

práve za ňu. Neprešlo veľa času, keď si všetci všimli, že sa v našom kolektíve odohráva niečo dobré, pretože dokonca i účtovníčka sa správa inakšie. Predtým bývala prísna, teraz sa aj usmieva, začala pomáhať svojim kolegom v práci, namiesto kriku radí...

Som presvedčená, že to spôsobila modlitba, pretože sa to všetko zmenilo za veľmi krátky čas. Teraz pracujem v úžasnom kolektíve, kde vládne pokoj a porozumenie. Už nikto nehovorí, že kolektív je zlý...

Mariana

BOH POČUJE MODLITBY

Minulý rok sa udiala jedna príhoda, či skôr dialóg – nemôžem naň zabudnúť. Pri čakaní na lanovku, stál vedľa mňa asi 20-ročný cudzí chlapec a namiesto lyží mal dosku (na snowboard). Chvíľu som postupoval mlčky a potom mi to nedalo a spýtal som sa ho, ako sa na tom jazdí a koľko to stálo. On mi to vysvetlil, že značkové stojí viac ako neznačkové, ako sa to dá rozlíšiť a podobne. A po-

tom povedal:

– To som strašne rád, že ste ma oslovili, pán Svěrák, pretože ja by som si to netrúfol. Už dlho sa vás chcem spýtať, či veríte v Boha.

Bolo vidno, že by bol rád, keby som veril. Ale ja som mu nemohol klamať, a tak som povedal:

– Asi vás sklame. Vy ste asi kresťan a ja som taký nezaboh, ale v najhorších chvíľach sa k Nemu obraciam, čo keby TAM náhodou bol... Tak takto je to so mnou.

A on odvetil:

– To je škoda, že ste nezaboh, pretože On vás má rád... Pán Boh.

A ja na to:

– Ako to môžete vedieť?

A on:

– No, ja s Ním denne hovorím.

Spýtal som sa:

– Aj teraz ste s Ním hovorili?

– No, pred chvíľou...

Spýtal som sa:

– A čo ste mu hovorili?

– Nech sa ma už Svěrák spýta na tú dosku. Zdeněk Svěrák (herec)

<https://www.youtube.com/watch?v=WUGu7ncAquc>

AKO SA MODLIŤ ?

Motivácia

Modlíme sa za obrátenie, duchovné prebudenie a záchranu Slovenska. Podstatou je konať pokánie za seba i za národ a s naliehavosťou volať k Bohu za záchranu slovenského národa. Boh sľubuje, že ak národ bude konať pokánie v úprimnej modlitbe, a tak sa bude nepretržite modliť, slovenský národ bude zachránený pred autogenocídou - homosexualizmom, gender ideológiou a juvenilnou justíciou, ktorá odoberá deti z dobrých rodín bez udania vážneho dôvodu. Modlitbový zápas tvorí:

1. Svätá hodina od 20:00 do 21:00 hod. je pre všetkých modlitebníkov spoločná, modlí sa ju každý tam, kde je. Ideálne je, keď sa kresťanské rodiny modlia svätú hodinu spoločne. Je možné sa modliť sv. ruženec, spievať kresťanské piesne, čítať z Pisma alebo použiť modlitbové modely pre sviätie nedele. O 21:00 hod. dávajú niektorí biskupi a kňazi požehnanie, predovšetkým modliacim sa. Je dobré upozorniť, aby ľudia chorí a spútani

otrockými okovami zlého (alkoholom, hracími automatmi, nečistým duchom, okultnými putami) s veľkou vierou prosili Pána Ježiša za oslobodenie a s vierou prijímali v túto hodinu požehnanie. Počas sv. hodiny, aj počas modlitbovej stráže, je dôležité mať konkrétny úmysel, za čo sa modliť. Počas modlitby si uvedomovať Božiu prítomnosť a pravdu, že „Bohu nič nie je nemožné“ (Lk 1,37) a so živou vierou sa na Neho obrátiť. Vzorom pre túto modlitbu nech sú nám Abrahám, Jakub, Mojžiš, Eliáš, Nehemiáš, Judit a Panna Mária.

2. Modlitbová stráž. Jednu modlitbovú skupinu tvorí 23 ľudí. Každý člen má jednu konkrétnu hodinu dňa modlitbovú stráž (20:00 – 21:00 hod. je spoločná). Takto sa modlí celý deň nepretržite. Za skupinu je jeden zodpovedný. Je dobré, aby všetci mali zoznam svojej modlitbovej skupiny. Táto skupina sa modlí nepretržite týždeň (7 dní) svoje modlitbové stráže. Potom má tri týždne prestávku. Medzitým sa modlia iné tri

skupiny vždy po týždni. Aktivista každej skupiny, nielen stráže zorganizuje, ale aj bdie nad tým, aby sa v tomto rytme modlili celý rok. Stráže sa striedajú vždy v nedeľu o 21:00 hod.

Režim modlitbových skupín:

1. týždeň: Bratislava a okolie,
2. týždeň: Považská Bystrica a okolie,
3. týždeň: Žilina a okolie,
4. týždeň: Nitra, Galanta, Lučenec a iné.

Odporúča sa: Pred 7-dňovou strážou, najlepšie v nedeľu, sa skupina stretne a podajú sa návrhy, za čo je potrebné sa modliť. Je dobré, aby sa na modlitbách bojovalo za aktuálne problémy vo svojom najbližšom okolí (napr. za problémy rodiny, za zamestnanie, za obrátenie nejakého človeka, za uzdravenie, za oslobodenie od alkoholu, za obrátenie kňaza...). Môže sa ľosom určiť úmysel, ak je viac návrhov. Po skončení 7-dňovej modlitbovej stráže sa skupina (v nedeľu) podelí so svojimi skúsenosťami z modlitbového zápasu.

Modlitba vytrvalá, pokorná a vŕcna dosiahne bez pochyb alebo, z ktorého sa nikdy nevráti nevyšlyšaná. (Sv. Bernard)
„Slovensko nezachráni nikto, iba Boh. Ale On to neurobí bez Teba!“ (citát otca biskupa Rudolfa Baláza, 12. 7.1997, Žilina)
Toto sú výzvy ktoré by mal každý kresťan zodpovedne realizovať.

Kontaktná adresa: Eva Somrová, Sládkovičová 586, 017 01 Považská Bystrica.

Prosíme Vás, pošlite nám vaše svedectvá a skúsenosti s modlitbou. Tento časopis si robíte sami.